

Arrest

nr. 244 726 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
 Gijzelaarsstraat 21
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ALENKIN en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 november 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2018 werd ingediend door :

A., M. (R.R. 086040157466)

Geboren te Kinkiyak op 01.04.1986

K., R. (R.R. 83121443797) Geboren op 14.12.1983

Wettelijke vertegenwoordigers van:

K., D. (R.R.R 12062945664)

Geboren op 29.06.2012 te Antwerpen

K., M. (R.R. 14041440023)

Geboren op 14.05.2014 te Antwerpen

Nationaliteit: Kazachstan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 18.09.2013 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periodes waarin mijnheer in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag gezinsherening.

De duur van de asielprocedure – namelijk één jaar en bijna vier maanden voor mevrouw en één jaar en twee maanden voor mijnheer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de ouders van mijnheer in België verblijven en dat zij goede banden onderhouden hoewel zij niet op hetzelfde adres wonen. Het feit dat zijn vader en twee zussen de Belgische nationaliteit hebben verworven en zijn moeder legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. We merken bovendien nog op dat betrokkene in 2000 samen met zijn ouders en zussen naar België kwam maar dat hij werd gerepatriëerd door onze diensten op 06.02.2005 en kwam pas op 08.07.2012 terug naar België. Bovendien tonen betrokkenen op geen enkele wijze aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen de ouders en hun meerderjarige zoon. Er wordt

geen enkel stuk voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis dat betrekking heeft op de ouders van mijnheer. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat hij sinds 2016 op legale wijze in België zou verblijven met een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij drie aanvragen gezinshereniging deed, die allen negatief werden afgesloten. Betrokkene was in het bezit van een attest van immatriculatie van 30.06.2016 tot 14.12.2016 in het kader van zijn eerste aanvraag, van 14.03.2017 tot 03.08.2017 in het kader van zijn tweede aanvraag en van 05.05.2018 tot 27.08.2018 in het kader van zijn derde aanvraag. De bewering dat hij sinds 2016 op legale wijze in België verblijft, wordt aldus niet ondersteund door de objectieve informatie uit het administratief dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun beide kinderen hier naar school gaan vanaf hun geboorte. Allereerst merken we op dat enkel hun oudste kind leerplichtig is, het jongste kind is pas leerplichtig vanaf 01.09.2020. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het oudste kind vrijwel uitsluitend plaats vond in illegaal verblijf (behalve de periode van 07.04.2018 tot 30.06.2018). Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze preciaire situatie. Bovendien merken we op dat gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, er redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets meer hebben in Kazachstan: geen werk, geen woning, geen familie en geen sociaal vangnet. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar (voor mevrouw) en ruim 23 jaar (voor mijnheer, rekening houdend met zijn verblijf in België tussen 2000 en 2005) in Kazachstan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die mevrouw aflegde tijdens haar asielprocedure dat haar hele familie (met name haar ouders, haar zussen en haar broer) in Kazachstan verblijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor arrestatie en vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het

is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor arrestatie en vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Kazachstan (waar politieke problemen zouden heersen en waar de toestand niet stabiel zou zijn) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat betrokkenen zelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht, dat zij absoluut geen gevaar vormen voor de openbare orde en de openbare veiligheid in België en dat zij geen overlast vormen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal zeer goed zouden beheersen, dat zij en hun kinderen heel wat vrienden en kennissen zouden hebben in België, dat mijnheer lange tijd gewerkt zou hebben in België, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt, dat zij zich vanaf hun aankomst zo goed mogelijk zouden hebben trachten aan te passen en te integreren, dat zij alle Belgische wetten zouden respecteren, dat zij respect zouden hebben voor alle wetten van de Belgische staat, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals een inschrijvingsattest Nederlandse taallessen voor mevrouw, een aanwezigheidslijst Nederlands taallessen mevrouw, hun beider diploma's uit het land van herkomst, het attest van inburgering van mijnheer, zijn fiche 281.10 evenals zijn individuele rekening van het jaar 2017, hun huurovereenkomst, een bewijs van vrijwilligerswerk van mevrouw, vier getuigenverklaringen, een bewijs dat hun kinderen danslessen volgens evenals foto's hiervan en een verklaring van aanwezigheid in de kinderopvang van hun jongste dochter) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

* * *

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 26 mei 2020 werd genomen ten aanzien van mevrouw en de twee kinderen. Dit is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,
Naam, voornaam : A., M.
geboortedatum : 01.04.1988
geboorteplaats: Kinkiyak
nationaliteit : Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:
K., D., geboren op 29.06.2012, nationaliteit Kazachstan
K., M. geboren op 14.05.2014, nationaliteit Kazachstan

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verblijft ZIJ in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 26 mei 2020 werd genomen ten aanzien van mijnheer. Dit is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam voornaam: K., R.

geboortedatum: 14.12.1983 Oktjabrsk

nationaliteit : Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoeker een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgen om normaal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikel 8 van het EVRM.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekers bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoekers een leven in België ontzegd wordt en ze reeds het bevel ontvingen om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst ondanks verzoekers van mening zijn dat ze in haar land van herkomst geen kans krijgen om normaal gezinsleven op te starten in de zin van onder meer artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is immers een familielid van een Belg om te huwen met een Belg.

De 2 kinderen van verzoekers gaan bovendien reeds jaren naar een Belgische school.

Als het gezin niet in aanmerking komt voor regularisatie als een gezin van een familielid van een Belg dient het toch te worden geregulariseerd als een gezin met 2 minderjarige kinderen die reeds jaren naar een Belgische school gaan.

Verzoekers wouden graag om deze redenen in België te verblijven.

Hun terugkeer zullen momenteel indruisen tegen artikel 8 van het EVRM.

Het gezin verkeert zich momenteel in de onmogelijkheid om terug te keren naar hun land van herkomst.

Verzoekers en hun 2 kinderen bevinden zich momenteel in de buitengewone omstandigheden omwille van de volgende redenen:

- ☐ *Verzoeker verblijft in België met korte onderbrekingen vanaf 2012. Verzoekster verblijft in België tevens lang. Verzoekers ontvluchtten Kazachstan wegens politieke problemen.*
- ☐ *Verzoekers verblijven reeds vele jaren jaar in België.*
- ☐ *Verzoekers hebben geen werk, geen sociaal vangnet en geen woning in Kazachstan waar zij zou kunnen verblijven tijdens een aanvraag op basis van artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet. De terugkeer is bovendien zeer gevaarlijk omdat verzoekers op elk moment kunnen worden opgepakt omwille van politieke problemen in het land van herkomst en omwille van algemene niet-stabiele situatie aldaar.*
- ☐ *Verzoekers en des te meer hun kinderen hebben nu minder en minder banden met Kazachstan wegens lange afwezigheid aldaar.*
- ☐ *Beide minderjarige kinderen van verzoekers zijn in België geboren en gaan steeds regelmatig naar school in België.*
- ☐ *De vader van verzoeker heeft bovendien Belgische nationaliteit. Verzoeker en zijn 2 kinderen zijn bijgevolg familieleden van een Belg.*

Verzoekster heeft geen onroerende goederen in het land van herkomst noch financiële middelen.

Verzoeker is gevlucht omwille van hun politieke problemen in Kazachstan en vroeg in mei 2012 asiel in België aan.

Verzoekster kwam tevens naar België op 20 december 2011 en vroeg tevens asiel aan op 1 juni 2012 aan bij de Belgische asielinstanties.

De asielaanvragen van verzoekers werden echter geweigerd.

Verzoeker woonde vanaf 2016 met een attest van immatriculatie op grond van gezinshereniging.

De vader van verzoeker heeft een Belgische nationaliteit en de moeder F+ verblijfskaart.

Zijn vader heeft momenteel een ander gezin. Verzoekers verblijven apart van de ouders toch hebben goede contacten met de ouders van verzoeker.

De kinderen van verzoekers zijn in België geboren en gaan vanaf hun geboorte naar Belgische scholen.

Verzoekers zijn goed geïntegreerd en beheersen zeer goed Nederlandse taal.

Verzoekers en hun kinderen hebben tevens heel wat vrienden en kennissen in België.

Verzoeker had tevens lange tijd gewerkt in België.

Verzoekers vormen al lang een feitelijk gezin en hebben 2 gemeenschappelijke kinderen ten laste. Beide kinderen van verzoekers gaan al jaren regelmatig naar een Belgische kleuterschool.

Het gezin is zeer goed geïntegreerd in de Belgische samenleving. Verzoekers voegen verschillende bewijzen van taalkennis en integratie toe.

Talrijke bewijzen van integratie van kinderen van verzoekers staan tevens als bijlage bij de aanvraag uit artikel 9bis.

Verzoekers voegen tevens talrijke referentiebrieven toe in bijlage bij deze oorspronkelijke aanvraag.

De mensen hebben niets meer in Kazachstan: geen werk, geen woning en geen sociale vangnet.

Het gezin komt daarom in aanmerking voor regularisatie als een gezin met schoolgaande kinderen die vanaf hun geboorte reeds jaren naar school gaan op basis van een vernietigde (maar geval per geval geldende in de praktijk) instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 juli 2009.

De vader van verzoeker is Belg, maar het gezin komt toch niet in aanmerking voor gezinshereniging omdat de vader van verzoeker een ander gezin heeft.

Verzoekers hebben tevens vanaf hun aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

Verzoeker heeft tevens werkervaring in België..

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing en dient derhalve huidig verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging ervan in.

Verzoekers menen dat de bestreden beslissing gewoon niet correct is.

Het gezin met schoolgaande kinderen komt normaal gezien op individuele basis duidelijk in aanmerking voor regularisatie op grond van een instructie van 19 juli 2009.

De kinderen dienen tevens in deze hypothese hun huidige opleidingen in het Nederlands stop te zetten.

Bovendien zijn de gezinsleden familieleden van een Belg, zijnde de vader van verzoeker.

De kinderen zijn kleinkinderen van een Belg.

Deze feiten zijn ernstig en essentieel om regularisatie van het verblijf voor het hele gezin niet te weigeren.

Er was tevens anders besloten in andere gelijkaardige dossiers uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De kern van hun privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

Hun terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoekers. Het is voor verzoekers uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van hun gezin en op een te grote risico van terugkeer.

Het familiale leven van verzoekers speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een daadwerkelijke familiekeren in hoofde van verzoekster is duidelijk aanwezig in België welke een terugkeer onmogelijk of minstens zeer moeilijk maakt.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden. Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor haar privéleven en familiaal leven vormen.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat ze goed geïntegreerd zijn.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

Verzoeker meent dat de huidige situatie gelet op alle omstandigheden van deze zaak geen optie laat voor de terugkeer van verzoekers en hun 2 minderjarige kinderen mede gelet op het feit dat de in België geboren kinderen reeds lange tijd naar school gaan, hun politieke problemen in hun land van herkomst aangetoond in hun asielaanvragen en het feit dat verzoekers geïntegreerd zijn, werkervaring van verzoeker e.a.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoekers.

Verzoekers houden zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij niet akkoord gaan met de motieven van de bestreden beslissingen voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen stellen in hun enig middel dat de eerste verzoekende partij een familielid is van een Belg die wil ('om te') huwen met een Belg. Zij stellen dat hun twee kinderen al jaren naar een Belgische school gaan. Als het gezin niet in aanmerking komt voor regularisatie als een gezin van een familielid van een Belg moet het volgens de verzoekende partijen toch worden geregulariseerd als een gezin met 2 minderjarige kinderen die reeds jaren naar een Belgische school gaan. De verzoekende partijen herhalen in feite de elementen die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, en stellen dat dit de redenen zijn waarom zij in België willen blijven. Zij stellen verder dat een terugkeer zou indruisen tegen artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen stellen verder louter in het algemeen dat zij niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing volgens hen niet correct is, en dat volgens hen door de verwerende partij anders werd geoordeeld in gelijkaardige dossiers. Zij stellen een privéleven in België te hebben. De verzoekende partijen menen dat de huidige situatie geleet op alle omstandigheden van deze zaak geen optie laat voor een terugkeer met hun 2 minderjarige kinderen mede geleet op het feit dat de in België geboren kinderen reeds lange tijd naar school gaan, hun politieke problemen in hun land van herkomst aangetoond werden in hun asielaanvragen en het feit dat zij geïntegreerd zijn, werkervaring hebben e.d.

De Raad merkt vooreerst op dat de bewering dat de verzoekende partij een familielid is van een Belg 'om te huwen met een Belg' niet klopt. De echtgenote van de eerste verzoekende partij heeft immers niet de Belgische nationaliteit. Dit onderdeel van het eerste middel mist feitelijke grondslag.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partijen in feite bijna uitsluitend de door hen als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag aangehaalde elementen herhalen en stellen dat zij van oordeel zijn dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Voor het overige voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, en stellen zij louter niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing omdat deze volgens hen niet correct is. Zij geven echter niet aan waarom dit volgens hen het geval is.

De eerste bestreden beslissing bevat over al de door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen echter duidelijke en uitgebreide motieven, die de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze weerleggen. Het louter herhalen van deze elementen maakt uiteraard niet dat de verzoekende partijen aannemelijk maken dat de daarover in de eerste bestreden beslissing opgenomen motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Aangezien de verzoekende partijen deze motieven niet op concrete wijze betwisten blijven zij overeind. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek de Raad uitnodigen tot een herbeoordeling van de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden, nodigen zij de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 8 van het EVRM aanhalen stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing ook concrete motieven over het opgebouwde privéleven van de verzoekende partijen bevat. Bovendien geldt de terugkeerverplichting voor het hele gezin, waardoor er van een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geen sprake kan zijn. De bestreden beslissing bevat de volgende motieven over het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM, die de verzoekende partijen niet betwisten:

“Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin. We merken bovendien nog op dat betrokkene in 2000 samen met zijn ouders en zussen naar België kwam maar dat hij werd gerepatriëerd door onze diensten op 06.02.2005 en kwam pas op 08.07.2012 terug naar België. Bovendien tonen betrokkenen op geen enkele wijze aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen de ouders en hun meerderjarige zoon. Er wordt geen enkel stuk voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis dat betrekking heeft op de ouders van mijnheer.”, *“Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden.”*, *“De elementen van lang verblijf en integratie (...) behoren tot de gegrondheid van de aanvraag”*

De Raad acht deze motieven ook helemaal niet kennelijk onredelijk.

Wat het beweerde privéleven in België betreft wijst de Raad daarnaast op de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partijen minstens ook over een privéleven in Kazachstan beschikken, en die evenmin door de verzoekende partijen worden betwist:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets meer hebben in Kazachstan: geen werk, geen woning, geen familie en geen sociaal vangnet. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 25 jaar (voor mevrouw) en ruim 23 jaar (voor mijnheer, rekening houdend met zijn verblijf in België tussen 2000 en 2005) in Kazachstan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die mevrouw aflegde tijdens haar asielprocedure dat haar hele familie (met name haar ouders, haar zussen en haar broer) in Kazachstan verblijven.”

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de verwerende partij in gelijkaardige gevallen in andere zin zou beslist hebben, laten de verzoekende partijen na op enige concrete wijze aannemelijk te maken over welke gevallen het in concreto zou gaan, laat staan dat deze ‘gevallen’ op enige wijze vergelijkbaar zouden zijn met het huidige geval. Voor zover de verzoekende partijen de schending van het gelijkheidsbeginsel aanhalen maken zij deze schending helemaal niet aannemelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet betwisten. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU